

Шкода

Петро Рух

Мені страшенно подобалося в ній усе. Вона була дуже вродлива, дуже весела та життєрадісна і неймовірно гарно танцювала. Танцювати було її роботою: вона була танцівницею в ресторані "Голлівуд", який відрізнявся від інших ресторанів нашого міста тим, що пропонував відвідувачам свою фірмову шоу-програму, частиною якої були її танцювальні виступи. Її тіло було дуже спортивне, міцне, струнке і гнучке. Мені страшенно подобаються такі гарні, природні, не накачені в шейпінг-залі м'язи на ногах, сідницях, животі та інших частинах тіла отаких дівчат, які здобули їх заняттями спортивною або художньою гімнастикою. Також мені дуже подобалося її прізвище. Воно так їй пасувало! Я навіть спочатку не вірив, що це її справжнє прізвище, думав, що це просто прізвисько або сценічний псевдонім, дуже влучно придуманий, бо саме такою вона і була. Її прізвище було Шкода.

Оля Шкода з бешкетними завоїстими чорними оченятами, статурою гімнастки і ходою танцюристки вразила мене з першого погляду, коли я вперше зустрів її на головній вулиці нашого міста. Нічого кращого на цій вулиці я доти не бачив. Звідки в нас з'явилася така краса? Дізнатися про це я розраховував не сходячи з місця, бо Шкода йшла разом з дівчиною, з якою я був добре знайомий.

— Привіт, Тетяно! — привітався я зі знайомою дівчиною. — У тебе нова подружка?

— Не дуже й нова. Ми вже два тижні знайомі.

— Звідки ти з'явилася в нашому місті, красуне? — спитав я у Шкоди. — Я так розумію, що ти приїхала до нас два тижні тому?

— Так. Мене запросили сюди на роботу, — відповіла вона.

— На яку саме?

— В ресторан "Голлівуд". Я виступаю там з танцювальною програмою.

— То звідки ти приїхала?

— Це неважливо.

— Секрет?

— Таємниця.

— А як твоє ім'я? Чи це теж таємниця?

— Це не таємниця. Оля.

— Оля Шкода — за два тижні це ім'я стало дуже відомим у нашому місті. Принаймні серед крутих. Усі круті вже знають її як суперзірку "Голлівуду", — вставила Тетяна, явно пишаючись тим, що Шкода була її подругою.

— А я Василь. Сьогодні обов'язково повечеряю в "Голлівуді". Гарного дня, — сказав я, після чого подруги пішли своєю дорогою, а я пішов своєю.

Мені було 18, як і Шкодi. Я був не крутим і не мав звички вечеряти в ресторанах. Але того вечора я прийшов у "Голлівуд", щоб побачити танцювальну програму Шкоди. Сама по собі Шкода була неймовірно прекрасна, але в танці вона була просто

божественна. Її танець приводив мене в несамовито шалений захват.

Того вечора в "Голлівуді" я був уперше. Цей ресторан був найдорожчим і славився як місце тусовок крутих, ігрових та всяких інших блатних. Тож я був здивований, побачивши, наскільки він був переповнений звичайними людьми, багатьох з яких я ніяк не очікував там побачити.

Виявилося, що причиною такого аншлагу в "Голлівуді" була Шкода. За два тижні чутки про її дивовижну танцювальну програму розійшлися містом і в кілька разів збільшили число відвідувачів ресторану.

Того вечора я побачив, як Шкода поїхала з "Голлівуду" в новенькому Мерседесі з дуже-дуже крутим чуваком. Але попри це і попри натовпи шанувальників, які її оточували, вона помітила мене в ресторані та привітала своєю бешкетною усмішкою і завоїстим поглядом чорних оченят.

Тоді в мене був дуже добрий з фінансової точки зору період життя і я міг собі дозволити щовечора їсти в "Голлівуді". І хоча з часом я скуштував усі страви, які там подавалися, манили мене туди геть не вони, а чарівний танець Шкоди, який я жадав бачити знов і знов.

Щовечора вона вітала мене своєю бешкетною усмішкою і завоїстим поглядом чорних оченят. І щовечора їхала з "Голлівуду" в ще крутішому авто зі ще крутішим чуваком, ніж напередодні.

А через кілька місяців якось у нас вдома задзвонив телефон. Я збирався піти відповісти, та почув, що слухавку взяла моя сестричка Марічка і вже про щось з кимось розмовляла, тож я не пішов. Але Марічка мене покликала:

— Василю, це тебе!

Підійшовши до телефону, я був вражений виразом Марічких оченяточок, в яких сяяли захоплення, подив і цікавість.

— Ти чого така багатозначна? — спитав я її.

— Бо я спитала, хто тобі дзвонить.

— І хто ж?

— Сама Оля Шкода!!! — промовила Марічка так, немов то був сам Санта Клаус.

— Я слухаю, — сказав я телефону.

— Привіт, Василю! — пролунав звідти голос Шкоди.

— Привіт, Шкода!

— Знаєш, я всі ці місяці чекала від тебе ініціативи. І ось коли остаточно зрозуміла, що не дочекаюся, вирішила сама її проявити. Отож і телефоную тобі.

— Дуже неочікувано. І яку ж ти маєш ініціативу стосовно мене?

— Зустріньмося! Поспілкуймося!

— Зачекай, Шкода. Ти щось переплутала. Я — не крутий. І крутої машини в мене немає. Я їжджу на мотоциклі "Ява". І в ресторанах я не харчуюся. У "Голлівуді" я вечеряю лише через те, що там танцюєш ти.

— Я знаю. Я спитала про тебе у Тетяни. Приїжджай до мене. На мотоциклі "Ява". Просто зараз. Я орендную квартиру за адресою...

— Добре. Гарзд. Приїду, — відповів я і поклав слухавку.

Марічка, яка залишалася поруч і чула всю нашу розмову, стояла з відкритим ротом і дивилася на мене, як на супергероя.

— Закрий рота, а то ворона залетить, — розсміявся я і поцьомав любу сестричку в щоку.

Я приїхав за адресою. Шкода відкрила мені двері. Вона була гарна-прегарна, бешкетна-пребешкетна. Я пригальмував при вході, зачаровано милуючися нею, тож вона взяла мене за руку, затигнула всередину і закрила за мною двері. Після чого скинула з себе халат, який був єдиним її одягом.

Яка вона була красивенна без одягу!!! Я дивився й дивився на неї, підкорений її красою.

— З-поміж усіх моїх шанувальників тільки ти дивишся на мене з таким чарівним захопленням. І тільки ти не залицяєшся до мене. Ось і зараз остовпів у захваті. Гарзд, я сама тебе роздягну, — сказала Шкода і стала мене роздягати.

Я не опирався. Мені не було соромно за своє тіло. Я був дуже спортивним: підтягувався на перекладині 35 разів, бігав щоранку 20 км, займався рукопашним боєм на спортмайданчику школи номер 2, де збиралися на тренування вуличні розбишаки.

— Красунчик! — сказала Шкода, знявши з мене все, що на мені було.

Я і сам це знав. Інакше я не дозволив би їй мене роздягнути. Я був упевнений, що побачити мене доставить їй задоволення.

— І на дотик такий міцний, такий сильний! — сказала Шкода, торкаючися руками моїх рук, грудей, живота, сідниць.

Так. Я знав, що торкатися мене їй сподобається.

— Ти завжди так дивишся на мене! З таким шаленим захватом! З отаким, як зараз! Мене ще ніхто так сильно не кохав.

— Я шаленію від захоплення твоєю красою, а ще більше красою твого танцю. Але я тебе не кохаю.

— Ну не кажи дурниці. Я — не лохушка. Я ж бачу, що в тебе нема дівчини, що ти щовечора приходиш у "Голлівуд" подивитися на мене і, поза всяких сумнівів, закоханий у мене.

— Закоханий? Мабуть, я закоханий у твій танець. А тобою я неймовірно захоплююсь. Але це не те, про що ти подумала.

— Ти що, гей?

— Ні. Я не гей.

— Асексуал? Імпотент?

— Не асексуал і не імпотент. Ночами мені часто сниться дівчина, з якою ми уві сні дуже сильно кохаємо одне одного. І подеколи мені сниться близькість з нею. І з моєю потенцією в тих снах все прекрасно.

— Але зараз я спостерігаю повну імпотенцію, — весело-превесело засміялася Шкода.

— Шкода, просто я можу це робити лише зі своєю коханою. А ти — не вона.

— А свою кохану ти ще не зустрів. І через це у 18 років ти досі незайманий та навіть сексуально неспроможний, — дражнила мене Шкода, роблячи це так по-доброму, так ласкаво, що її слова звучали скоріше як похвала, ніж глуз.

— Я не не можу, а не хочу, Шкода, — відповідав їй я.

— Не хочеш і не можеш, — веселилася Шкода. — Зізнайся: не можеш.

— Так. Я не можу кохатися без кохання. Я не можу кохатися з некою, — усміхався я. — І це — цілком нормально.

— Звучить нормально. Але тоді всі хлопці й чоловіки, яких я зустрічала в житті, — ненормальні.

— Не всі. Я — нормальний, — переконливо сказав я, будучи цілком упевненим у своїй правоті.

Раптом Шкода змінилася в обличчі, посерйознішала і надягнула халат.

— Ти маєш рацію, Василю. І ти будеш дуже щасливий в житті разом зі своєю коханою, яку ти обов'язково колись зустрінеш, — поблагословила мене вона.

Після цього я не припинив щовечора харчуватися в "Голлівуді", а Шкода не припинила вітати мене там своєю бешкетною усмішкою і завоїстим поглядом чорних очей. А за рік вона одружилася з заїжджим столичним кримінальним авторитетом, і відтоді більше я її ніколи не бачив.

Коли я обирав, яку купити собі машину, мені порадили Шкоду. І я заїхав до автосалону Шкода, де був вражений запропонованим мені модельним рядом. Переді мною стояли три Шкоди: Фабія, Феліція та Октавія. Усі три назви — дівочі імена. Найгарніше з них — Феліція, яке означає щасливиця. Чудова назва. Та й Фабія з Октавією — дуже гарні. І всі вони — Шкоди! Круто! Але автомобіль собі я купив від іншого виробника, бо мені потрібне авто трішечки з більшою вантажністю, а Шкод таких нема.

А згодом я зустрів свою кохану половинку. І ми з нею неймовірно щасливі разом. Завдяки благословенню Шкоди.